

սեղ ֆեզ քե՝ ե՛կ ընդ մեզ, երբանք ի մեր ժամն՝
առանց նորին հրատանին, եւ ընդդէմ ընդ ա-
ռաջ գալս մեր առ ֆեզ քե գիտացի՝ կու խոռովի
ընդ մեզ, վասն այսորիկ կու հոգաւք եւ իտեալ
եւք, ի ֆեհեկ կ'ամսացեւք, եւ ի նմանեկ կ'երկըն-
ջիւք, զինչ առնեցն մեր հնար ոչ գիտեւք՝ քե
որպէս առնեւք: Ամենայն եկեղեցեաց ֆահա-
նայքն մեզի պէս են, ոչ ոք առ նորա անին չի
իշխեր առ ֆեզ մերձեւալ, ֆանգի պատուիրեալ
եւ ամենեցուն քե՝ վա՛յ այնորիկ, որ առանց ի-
մոյ հրատանի ոք գտեալգոյիսն ընդունի կառ
մօտն զնայ, ո՛չ քե սոս միայն, այլ յառնեայն
սեղիս՝ յԱմասոյի եւ յՈռոռմեղին»:

Անոնք նաեւ կ'ըսեն թէ իրենք Տրա-
պիզոն թուղթ գրած էին որ չգայ եւ կ'ե-
րեայ իր ձեռքը չէ հասած: Դարանաղջի
կը ցաւի եղածին համար եւ կ'ըսէ թէ եթէ
գիտնար պիտի չի գար: Սակայն կ'ըսէ թէ
արդեօք իրենց հաշտութիւնը նկատի պի-
տի չառնէ՞: Իր խօսակիցները կ'ըսեն թէ
անիկա «ոչ պարիշուրիւն գիտե, ոչ աղեկու-
րիւն» (նոյն էջ 168) եւ խորհուրդ կու տան
իջեանիլ Խօջա Խան, մինչեւ որ իրենք
հրաման առնեն: Արդարեւ Գրիգոր վրդ.
Կեսարացի, երբ իրմէն հրաման կը խնդրեն
կ'ըսէ թէ «չեմ բնաւ կաւք ին նորա գաղոյ
յայս աշխարհ, երբ յորժամ եկեր եւ, քո՛ղ գայ
մօտ առ յիս եւ ուր կաւք լիցի մեզ՝ անդ զը-